

Tell Imre

jelenkori frázisok

hogy érezhetném
jól magam,
pernye van a torkomon
megölik minden ünnepem
mikor hazardjátékosok
körmei között vergődik
agyonkínzott hajnalom

kárpáti harangszó

manapság mikor annyian
viselik a krisztusi cégért
tehozzád kiáltok Uram
a magyar népért

a népért mely fül és hörög
amelynek teste félelemtől nyirkos
míg kezét mossa az ördög
és prosperál a vörös gyilkos

a szigonyos állam fegyvert kíván
és tombol a csillagos yenky...
Uram odatárom neked
a te néped, Kárpátalján... mentsd ki!

Pravda

kemence szögletében,
egy bábi kuporog,
olvasó van kezében,
de az ajka nem mozog.
a tévét nézi-nézi,
a múltakat felidézi,
s könny szökik a szemébe...

Tűzárnyék

Lobogó, áttetsző sötétség,
szellemek tánca a falon –
betelik teveled a mérték,
már nem még el fiatalon:

amit szolgáltatál, áll az oltár,
és állni fog, ha elmerülsz –
te itt a tűz árnyéka voltál,
s ahová hazatérsz: a tűz.

Landolás

Remegéseim, szorongásaim
üres teréből egy napon kilépek
és irányt veszek kőkeményre égett
bolygóm felé, mint kormos Gagarin.

Szép volt az űr oldott homálya,
szépek a csillagok, de kiköt a kabin
a vízszintes valóság síkjain:
a kő kínál munkát és menedéket.

Igen, a kő. Nézd, Uram, a követ.
Új fogcsikorgás és új bűvölet,
a megmunkálás kínja ég előttem.

A terveket, miket lebegve szőttem,
lebegni hagyom s egyet ismerek:
bennem a követ, magamat a Kőben.

ártatlanok

láttál-e a rém portáján
ilyen fiatal
olyan pici a bárány
hogyan meg se találja a kard

láttál-e a tűzbe bevetve
kicsinyke lomblevelet
harapva és sercegve
mit a lángfüggöny belep

kis szíve halálos mágnes
égnek acél falai
kardját köszörülve reá les
a világ szennyei

teköréd gyülekeznek Ágnes
Isten bárányai

A nap végén ...

a káplánszoba mélyén
kifolyt belőlem a napfény
és szétterült a szőnyegen,
magába itta a mohó rémrés
a parketta lécei között.

Próbáltam utána nyúlni,
menteni, ami menthető,
de ujjaim közt megszökni
láttam, mint a pergő időt.

És ott álltam a hasadék felett
kopott szürkén és csak vártam
hátha kimászik, s fénytelen
szemembe költözik megint.

Nem jött.
Csak lapult, s hallgatott.
Mebántam árva kuporgását
és szánakozva magamon
lehajoltam hozzá elnyűtten,

és ajkamon igaz hittel
kértem ragyogását vissza.

S akkor rám nézett az Isten,
felemelt és új fényt adott.

Harangjáték

Harangszóra ütött a óra,
ütött, ötöt, lassú felhő
a föld fölött.

Az árnyék terül, messze kerül,
hét óra már és meg nem ül,
ballag tovább.

Gyerek a perc, táncos kis terc,
hová sietsz?
Apád, az óra visz tovább,
lapát kabát
s már itt az éj, jó éjszakát.

Kevesebb lettem,
Óra, én.
Fogy az időm, a földi fény...
Nyúlik az árnyék.
Éjszaka!
Megállok én, ő megy tova.

Az Idő felettem sakkozva áthalad,
s reggel nem jön, új pirkadat.
Megállt az óra.
Félreteszik, sötét raktárba vermelik.

Időnek Ura, Végtelen,
ki velem voltál, maradj velem!
Ki, Percem, Órák és Napom, Időtlened hadd hordozom.